

HØJESTERETS DOM

afsagt mandag den 20. april 2015

Sag 284/2013

(2. afdeling)

DSB

(advokat Ulrik Christrup)

mod

Dansk Jernbaneforbund som mandatar for

A

(advokat Christian Riewe)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 1. afdeling den 18. november 2013.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Lene Pagter Kristensen, Niels Grubbe, Jon Stokholm, Oliver Talevski og Lars Apostoli.

Påstande mv.

Appellanten, DSB, har påstået frifindelse.

Indstævnte, Dansk Jernbaneforbund som mandatar for A, har påstået, at DSB skal betale 398.686,89 kr., subsidiært 369.599,68 kr., mere subsidiært 362.850,30 kr., med tillæg af rente i medfør af erstatningsansvarslovens § 16 af 102.056,65 kr. fra den 10. januar 2011 og af resten fra den 18. juni 2011.

Forskellen mellem As principale, subsidiære og mere subsidiære påstand beror alene på opgørelsen af fradraget i medfør af arbejdsskadesikringslovens § 77 ved beregningen af erstatning for erhvervsevnetab efter erstatningsansvarslovens § 5. Spørgsmålet er, om der ved opgørelsen af erstatningen for erhvervsevnetab skal foretages fradrag for de løbende ydelser af erstatningen for erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven frem til den 4. november 2010 (den principale påstand), frem til den 20. april 2011 (den subsidiære påstand) eller frem til

den 20. maj 2011 (den mere subsidiære påstand). Der er enighed om de talmæssige opgørelser og om, at den mere subsidiære påstand bortset fra korrektion af en mindre beregningsfejl er udtryk for en stadfæstelse af landsrettens dom.

Anken angår alene de spørgsmål, som blev afgjort ved dommen af 18. november 2013. Spørgsmålene om fradrag for tilskadekomstpension ved opgørelsen af kravet på erstatning for henholdsvis tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab, som blev afgjort ved landsrettens kendelse af 9. november 2012, er således ikke omfattet af højesteretssagen.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår As krav mod arbejdsgiveren DSB om yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab efter reglerne i erstatningsansvarsloven.

Den 4. november 2010 traf Arbejdsskadestyrelsen afgørelse om, at A havde krav på erstatning efter arbejdsskadesikringsloven for tab af erhvervsevne som følge af arbejdsulykken den 31. marts 2008, og at erhvervsevnetabet som følge af arbejdsulykken var 65 %. Den 20. april 2011 traf Arbejdsskadestyrelsen afgørelse om størrelsen af erstatningen for erhvervsevnetabet.

Parterne er uenige om, hvorvidt DSB som følge af brevene af 1. februar 2011 og 21. juni 2011 fra Willis I/S, der repræsenterede DSB under drøftelserne om erstatning i anledning af arbejdsulykken, er afskåret fra at fremføre visse indsigelser. Såfremt indsigelserne ikke er afskåret, er der endvidere uenighed navnlig om årsagsforbindelsen mellem arbejdsulykken og As uarbejdsdygtighed, og om de løbende ydelser af erstatningen for erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven skal fradrages i erstatningskravet mod DSB frem til den 4. november 2010 eller frem til den 20. april 2011 eller den 20. maj 2011.

Brevene af 1. februar 2011 og 21. juni 2011 fra Willis

Ved brevene opgjorde Willis As erstatningskrav for tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab efter reglerne i erstatningsansvarsloven. I overensstemmelse hermed betalte DSB de opgjorte beløb. Det fremgår af brevene fra Willis, at man ved erstatningsberegningen lagde til grund, at der var årsagsforbindelse mellem arbejdsulykken den 31. marts 2008 og As uarbejdsdygtighed, og at erhvervsevnetabet udgjorde 65 % – i overensstemmelse med Arbejdsskadestyrelsens afgørelser. Når Willis dog ikke fuldt ud ville imødekomme As erstatnings-

krav, skyldtes det en antagelse om, at der skulle ske fradrag af hans tilskadekomstpension i erstatningen – et synspunkt som DSB efterfølgende har frafaldet.

I modsætning til brevet af 23. februar 2010, hvor Willis anerkendte DSB's erstatningspligt, indeholder brevene ikke nogen udtrykkelig anerkendelse hverken af årsagssammenhæng eller størrelsen af erhvervsevnetabet. Højesteret finder, at Willis' opgørelse af erstatningsbeløbene som led i forhandlingerne om erstatningen og DSB's efterfølgende betaling af erstatningsbeløbene ikke indebærer en anerkendelse af årsagssammenhæng og størrelsen af erhvervsevnetabet, som er bindende i forbindelse med en tvist om yderligere erstatning.

Årsagsforbindelse og erhvervsevnetab

Højesteret lægger til grund, at A i 2001 havde været sygemeldt i en periode med symptomer på stress, depression og tinnitus. Han var herefter særligt sårbar over for stressbelastninger og støj mv., men ikke mere, end at han inden ulykken var i stand til at passe sit arbejde i DSB. Efter ulykken har han trods flere forsøg ikke været i stand til at genoptage sit arbejde. Dette forløb kan efter bevisførelsen ikke tilskrives nogen anden hændelse end det sygeforløb, som blev igangsat af ulykken i 2008. Han overgik til førtidspension med virkning fra den 1. september 2010.

Herefter og på baggrund af de foreliggende lægelige oplysninger, navnlig Retslægerådets besvarelser af spørgsmål 4 og 5 og den psykiatriske speciallægeudtalelse af 8. juni 2010 fra overlæge Søren Juul-Nielsen, tiltræder Højesteret, at der foreligger tilstrækkeligt bevis for årsagsforbindelse mellem arbejdsulykken den 31. marts 2008 og As erhvervsevnetab og tab af arbejdsfortjeneste. Det bemærkes herved, at det ikke er sandsynliggjort, at hans særlige sårbarhed over for stressbelastninger og støj mv. var til hinder for, at han ville have været i stand til at fortsætte med at arbejde på fuld tid, hvis ulykken ikke var sket.

Endvidere tiltræder Højesteret i overensstemmelse med Arbejdsskadestyrelsens afgørelse, at uarbejdsdygtigheden er varig, og at erhvervsevnetabet som følge af ulykken er 65 %.

Tabsopgørelsen

Højesteret tiltræder efter det anførte om årsagssammenhængen, at A er berettiget til yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste på 102.056,65 kr.

Der er enighed om, at der ved opgørelsen af erstatningen for erhvervsevnetab i medfør af erstatningsansvarsloven (differenceerstatning) skal foretages fradrag for erstatningen for erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven, jf. § 77, 2. pkt., i denne lov. Højesteret tiltræder af de grunde, landsretten har anført, at værdien af erstatningen for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven skal opgøres pr. 20. maj 2011. Med den korrektion, som er foretaget for Højesteret, udgør erstatningen efter erstatningsansvarsloven for tab af erhvervsevne herefter 260.793,65 kr.

Højesteret stadfæster herefter dommen med den ændring, at DSB skal betale 362.850,30 kr. med tillæg af rente som påstået.

Thi kendes for ret:

Dommen stadfæstes med den ændring, at det idømte beløb nedsættes til 362.850,30 kr., og at beløbet, som forrentes fra den 18. juni 2011, nedsættes til 260.793,65 kr.

I sagsomkostninger for Højesteret skal DSB betale 60.000 kr. til Dansk Jernbaneforbund som mandatar for A.

De idømte beløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse.

Sagsomkostningsbeløbene forrentes efter rentelovens § 8 a.